

La tria

per ANDREU LONCÀ

Piscines municipals a Seròs

OSCAR MIRÓN

A la vila de Seròs, aquest agost celebren cinquanta anys de la inauguració de les piscines municipals. A la mesura local, aquell 1969 era la cruïlla insòlita del nou temps que s'atansava. Els manuals d'història ho solen anomenar *planes de desarrollo* o, potser, les noves formes d'oci: el bany públic. En aquells anys "anar a la platja" era la forma de felicitat suprema. Banyar-se al mar era el paradís. Maillots de bany, tovallols, truites de patata i para-sol. Era el temps que els de la generació dels nostres pares disposaven d'un utilitari –un Seat sis-cents, un Citroën, un quatre llaunes– i els diumenges anaven a Salou, un viatge esgotador d'anada i tornada. Salou, llavors, en-

cara era una badia meravellosa amb quatre pins, sense la caterva d'edificis que ara, cinquanta anys després, la converteixen en una ciutat inhòspita, lletja, insuportable.

Em temo que el *desarrollo* de la fi del franquisme era una forma desesperada d'oblit de la post-guerra. Les classes dirigents s'havien llençat en braços del nou capitalisme importat de Nord-Amèrica. Amb un retard antològic respecte a Alemanya i França, sense cap llibertat política, la societat espanyola es llençava a la bogeria de la descoberta de la platja i de les piscines municipals, que era la forma modesta que podia tenir l'oci en un poble agrícola. Res a comparar amb els

bikinis i les cuixes de les madames franceses de l'Empordà. Res a veure amb Benicàssim.

Abans de les piscines municipals de Seròs hi havia les magnífiques Basses d'Alpicat, que era el bany dels petits: les mares no havien de patir per les traïdories d'un riu que, per altra banda, des de la paperera de Balaguer, ja estava contaminat. Segur que l'alcalde franquista del moment s'emmirallà en aquestes Basses d'Alpicat per construir les de Seròs. Era el primer moment gloriós de la fructicultura. De cop, els diners de la fruita començaven a fluir. En aquells anys la pera llimonera, la pera blanquilla i la golden eren algunes de les reines de l'exportació i la venda a les grans ciutats. S'havia obert el mercat que fins llavors era el que reclamen ara: de pura proximitat. Jo encara he anat a vendre fruita a la plaça de Lleida, vora el Segre, on fa pocs anys hi han col·locat la Llotja, com una gran baluerna de nou ric. I el pare, com altres pagesos, encara anava a vendre hortalissa a Llardecans. De sobte, es va exportar a Alemanya. Si no m'erro, aquest ràpid desenvolupament va quedar molt trastocat amb la crisi del petroli del 1975: els preus del petroli van pujar estrepitosament. Tot allò se'n va anar al carrall, fins a la pròxima embranzida. I subsegüent caiguda.

D'aquella felix conjuntura n'han quedat unes piscines municipals fondes i airejades on de tard en tard ens hi banyàvem. Un món de clor i de cuixes blanques, degotants, de trampolí, i d'inquietud de balls de revetlla d'estiu. El vertigen dels coscos de les noies. Els parèntesis en les jornades de treball a la terra, o, en el meu cas, al forn.